

Centreret.

Frits Larsen - [Luthersk Missionsforenings Højskole](#) Hillerød 1923-62.

Centreret er at være godt anbragt i centrum. Det er også at ville være mere og mere central i sine synspunkter. For alle unge og ældre, som tror på Jesus, er han vel det centrale i vort liv. For os gælder det om, at Jesus får mere og mere magt over vore synspunkter. Det er at centreres, når det lykkes. Men hvordan går det til?

Det er enkelt nok at tænke sig mennesker, som sidder midt i det hele. Det gør et brudepar, som er fotograferet midt i alle deres gaver. Det gør en landmand, som er omgivet af gård, marker, sol og sommer. Eller en højskolemand på skolen, omringet af en elevflok og selv fuld af ideer. Men det er mere, når vi vil tale om centreret. Det gælder også de åndelige gaver og kræfter omkring os.

Så snart Jesus kommer med ind i billedet, bliver det hele mere problemfyldt. Vi kan bare tage en ting frem. De guddommelige undere blev åbenbarede med ham. I Mt. 14,22-34 læser vi om, at Jesus gik på søen. Det var et uforklarligt under. Og Peter blev kaldt ud til ham, og han kom. Det var et nyt under. Det griber straks ind i ens liv, om man kan tro det eller ej. Regne med underne i ens liv. Nogle tror disse undere, andre vil ikke eller kan ikke. Vor stilling til underne kan føre os bedre ind i tro på Jesus, det guddommelige centrum i vort liv. Men det kan også føre os bort.

Vi taler alvorligt om, hvordan livets værdier kommer til os eller sendes ud fra os. Vi kalder det centripetalt, når noget føres udefra og ind i vort liv. Vi kalder det centrifugalt, når noget sendes fra centrum og ud på tur. Spørgsmålet er, hvad det kan betyde for os, når vi skal rodfæstes, centreres, gro og få standpunkt. Vi vil egentlig kun beskæftige os med de værdier, som er evige i deres indhold. Det er klart, at vi kan tale om meget andet af det, vi modtager eller giver ud, men lad os nu blive ved de kristne værdier.

Det centripetale er det, som kommer udefra til os gennem sund undervisning, f. eks. på en højskole. Det gælder bibeltimer, foredrag, samtaler, prædikener, spørgsmål og mere. Ofte borer det sig ind. Eller det kommer gennem bøger, vi læser, sange, vi synger, eller mennesker, vi møder. Vi sorterer mere eller mindre. Noget af det centrerer os i forhold til Jesus. Det ægte, det fra Gud, bundfælder sig. Vi ved ikke altid hvordan. Jo mere sandt og frelseslevende, vi møder, desto dybere centreres vi.

Det centrifugale er det, som suger noget ud af en, når man kommer i lag med det, uden at man rigtigt kan mærke det. Det første, jeg vil nævne, er økumenien, den kirkelige. Vi er ikke imod den økumeni, som samler os omkring Jesus, men det har vist sig, at den kirkelige økumeni har virket sådan, at den har røvet megen troshvil i Jesus. Det er **kirkefællesskab og ikke Kristusfællesskab**. Det kan nok fortynde ens liv med Jesus at være kirkeøkumenist. Der stjæles fra en. Måske umærkeligt. Men det gælder også den profane historie (den, som er løst fra Gud). Den stjæler. Den har ikke råd til at regne med Gud. I Israel er historieundervisningen forbundet med Gud. Det er den ikke hos os. I Israel regner man med guddommelige undere. Det gælder såmænd også psykologien eller sjælelæren. For os er det bare det, vi kan forklare, men der er mere, nemlig vækkelse, omvendelse, bøn og bønghørelse. Og det kan ikke forklares. Det er Guds indgreb i historien. Det viser sig særligt, når der er tale om mission (Europa, Asien, Afrika o.s.v.). Mission er et guddommeligt indgreb i historien gennem mennesker, som tror på Jesus, og de bliver centrerede om den ene gerning. Troen på Jesus, lønkammerbønnen og de helliges ofre for Guds ansigt og under hans velsignelse, er særpræg, men det er alt uforklarligt. Derimod vil man i dag, at alle døbte skal være med i visse ydre gavedage og i al mission. Guds nådige velsignelse af den enkelte forflygtiges. Alt bliver så menneskeligt.

Missionsglæden centrifugeres væk. Bibelen bliver ikke mere nødvendig. Den centrifugeres også væk. Det er så typisk i to store håndbøger, som er kommet. Den ene er helt ud præget af den nutidige liberale bibelkritik. Den hedder: Håndbog i kristendomskundskab. Den er nogle år gammel. Pastor Chr. Bartholdy skrev om den (i uddrag): "Denne knastørre studerekammerviden har pillet det hele fra hinanden og har efterladt læserne et puslespil, rodet hulter til bulter i Bibelens sted.

- - Får vi engang teologer som Fischer i Tyskland, der behersker det videnskabelige apparat og samtidig enfoldigt tror og finder vor frelser i hele det gamle testamente, får vi den håndbog, som

kan brugs." Så vidt Chr. Bartholdy.

Her hos os kommer der så en ung teologgruppe, der nu kaldes K.F.S. (før Credo). Den går ud fra, at Bibelen er Guds ord og til at stole på. Talerne ved deres møder stoler på Guds ord og befæster de studerende i samme sag. Jeg vil nævne to mænd, som taler vel om Jesus, og som stoler på Guddomsværket Bibelen. Det er dr. teol. David Hedegård og professor C. F. Wisløff. I Sverige virkede til for nylig professor Odeberg, bibeltro og Jesustro. Han er medudgiver af det nye bibelleksikon, der kom med første bind i 1966. Det er videnskabeligt meget højtliggende. Det er bibeltro. Det fører til Jesus. Det er helt igennem en modsætning til Håndbog i Kristendomskundskab. Det er en oplevelse, at Bibelleksikon nu taler det andet midt imod.

Lad mig citere enkelte mænds udtalelser om Bibelen ud fra leksikon.

Billy Graham: Bibelen er en kodebog for livet.

Helen Keller (døv, blind, stum, men dr. phil.): Jeg elsker Bibelen, som jeg ikke har elsket nogen anden bog.

Abraham Lincoln: Alle gode gaver fra verdens frelser er formidlet gennem denne bog.

Spurgeon: Støv på din Bibel betyder rust på din sjæl.

B. Pascal: En videnskab for hjertet.

Oscar Bernadotte: Jeg har fået syndsforladelse gennem løfterne i min Bibel. Dens indhold er som det reneste vand, der rensker min sjæl.

Charles Dickens: Så længe du sætter denne bog højt og bøjer dig for vor frelsers person, kan du ikke fare vild.

Gamle "Mister" forærede mig en vægtig, slidt og godt brugt bog: "Christ in all the scriptures" (Kristus i alle skrifterne). Den sætter Jesus i centrum. Og han er i centrum i hele Bibelen. Han må også være det i vort liv. Alt må virke med til, at han kommer det fra år til år.

Han er det i Guds forhold til os. Vi er skabt ved Jesus, og alt er skabt til ham. Uden ham er intet blevet til. Det må erkendes. Vi er udvalgt i ham, fra før verden er grundlagt (blevet til), til at være Guds børn. Det er ikke små ting. Det må godtages i tro.

Han er vor stedfortræder i forhold til alle vore synder. Vore synder er lagt på ham, han er gjort til synd for os. Det, vi var, blev han, for at vi skal blive det, han er. Han har gjort fyldest for alle vore synder. Hans fuldbragt på korset er vort fuldbragt. Han blev færdig med alt sit, det vil sige: med alt mit.

Han er vor repræsentant i himlen. Himlen er nu vort hjem.

Og i vore hjerter er han vor styrke, vor glæde, vort liv.

Det drejer sig også ved dette elevmøde om, at han får mere og mere plads i hjertet, mere råderum, mere indflydelse, mere magt. Vi må centreres dybere. Gem mig dybt i dine sår.

Frits Larsen.

(Fra elevmødet 1967 - af Frits Larsen - venligst stillet til rådighed af familien til gengivelse på Shafan. - 18.09.07)